

OLÍMPIC CIRCUS

Rebaixes per entrar a l'EXPO. En aquest Olímpic Circus ja dèiem la setmana passada que els sevillans no acabaven d'estar contents amb el preu fixat per a les entrades de l'Expo. Doncs bé, el consell d'administració de la mostra s'ho ha repensat i ha establert unes tarifes especials. Durant deu dies concrets es podrà entrar al recinte de la Cartuja per la meitat de preu, és a dir, per 2.000 pessetes en lloc de 4.000. Els nens i els jubilats hauran de pagar només 750 pessetes. Però, atenció, que ja hi ha desertors. Líbia ha anunciat que no participarà a l'Expo com a conseqüència de la guerra del Golf.

La maqueta de la torxa olímpica ja crema. Que pesi poc, que no comporti cap perill i que s'enguegi fàcilment. Aquestes són

les tres condicions tècniques que ha de complir la torxa olímpica que transportarà la flama des d'Olimpia fins a l'estadi de Montjuïc. La resta va a gust del dissenyador, que en aquest cas es tracta d'Andre Ricard. Aquest 13 de març, a falta d'exactament 500 dies per a la inauguració dels Jocs, s'ha presentat públicament la maqueta de la torxa del 92. Esperem que la flama no s'apagui abans d'hora.

Pròrrogues, ajornaments i deures per al 93

Som a l'època de rebaixes olímpiques. Hi ha pròrrogues, ajornaments i molts deures que ens quedaran pendents per al 1993. Si fa no fa un cop al segle, a una ciutat i a un país els toca estudiar la carrera olímpica, que no sol ser apta per a repetidors. Allò que al juny del 1992 no estigui a punt serà ridícul deixar-ho per al setembre. Només hi ha una convocatòria per a l'examen final.

Hem viscut una nebulosa (1986-1991) en què tots hem vestit la millor disfressa de gent seriosa i les decisions tenien tota l'aparença d'això, de decisions. Les obres eren imprescindibles i els pre-contractes es firmaven amb els ulls tancats. Ara aquest carnaval s'ha acabat, qui més qui menys tothom s'ha tret la màscara i resulta que tot és ajornable. El ministadi no és imprescindible i l'Hospitalet no és apte per a l'handbol.

El 1991 ha esclatat la improvisació definitiva. En un compte enrere tan mediterrani, hi ha qui es permet el luxe de posar punt mort i prendre un temps de reflexió.

No hi ha hagut consens per a la Carta Municipal de Barcelona. Era "il·lògic" que l'oposició la consensués abans de les eleccions.

Ara s'han ajornat els enderrocaments dels *chiringuitos* de la Barceloneta, per art i encant de Leslie i per l'aposta convergent per un tema tan popular. Ja res no és legal ni il·legal, sinó tot al contrari.

Tot és electoral i de cop i volta la gent que reclamava drets els obté de manera temporal. Els ministeris perden credibilitat ajornant el que anunciaven com a inajornable i acaben confirmant la tesi popular que val més un dels teus a l'Ajuntament (o a les seves portes) que tota la raó del món. Però no és hora de cantar victòries finals. Després del maig, arribaran les presses i les institucions tornaran a tenir la raó i a aplicar-la sense miraments.

Hi ha més ajornaments. A l'hora de tancar aquestes línies, tampoc Romà Cuyàs era encara confirmat com a nou capità destinat a salvar una Olimpíada

Romà Cuyàs.

AFIXIU

Cultural a la deriva del naufragi final. Tot necessita un temps d'incubació.

Torni demà, si us plau. El tòpic ha adquirit també cos olímpic i fins i tot els assistents a l'espectacle s'ho prenen amb calma. Resulta que el COOB va voler deixar ben clar que no hi havia cap diferència entre fer la reserva d'entrades el primer dia que l'últim, i tothom ha deixat la visita a les oficines del banc de Mario Conde per demà passat no, l'altre. Sobretot, per no regalar interessos al banquer de la goma laca.

I dels 4 milions d'entrades en venda només 12.000 localitats han estat reservades fins ara. Dues-centes trenta mil persones han recollit el fullet informatiu, però tothom s'ho està rumiant fins al 14 de juny, data última

abans del sorteig de les entrades més buscades. Ara el COOB, és clar, tem col·lapses. S'imagina les cues de la declaració de renda i, per evitar-les, s'ha decidit a llançar una campanya publicitària per accelerar la reserva d'entrades. A veure si hi ha sort.

A Barcelona li va tocar la grossa un estiu de fa cinc anys, i el 92 acabarem escoltant allò tan tòpicament nostre de "llàstima de no haver tingut 15 dies més per preparar-ho. Ens hauria sortit rodó". El CIO va posar les dates (25 de juliol-9 d'agost) i de moment ja s'ha batut un rècord olímpic. Posats a improvisar, el futbol començarà el dia abans de la inauguració. Barcelona declara la guerra als rellotges. Res no és definitiu; Visca el 1993!

Carles Capdevila